

S'ha rebut per a la Biblioteca del CENTRE, pulcrament editada per En Ferrando, l'última publicació d'En Lluís Busquets i Borrell. «La Mujer», (Glosas), «El Secreto de un Millonario» (Narración) i «La Fuga» (Novela Breve).

Es d'una prosa fàcil, dúctil i nerviosa, que demostra una rara facilitat en imitar, assimilar ordenar—cercant la forma suggestiva—els tòpics i llocs comuns més vulgars.

Lamentem que la joventut — encara que sigui per espai—es turmenti el cervell amb divagacions, gimnàstiques cerebrals inútils i fins perilloses, quan tants afers hi han... Ens dol que la literatura de quiosc, fàcil i llampant, es multipliqui, contagiant les joventuts i que invadeixi nostres biblioteques en lloc de venir-hi obres verament literàries o útils, producte d'una vocació sincera o d'una seriosa preparació.

I no ho diem per a desanimar al senyor Busquets, ben alcontrari; aquesta facilitat d'escriptor que li reconeixem, ben encaminada, podria donar qualche bon fruit... Que li manca preparació? Doncs que es deixi de filosofies mal païdes sobre «la mujer», i parlant la nostra llengua catalana amb sinceritat, sense retocs ni artificis—si té vocació—ens sabrà expressar d'una fàiso senzilla, però bella i original, els seus pensaments i passions.

Que vol fer quelcom més seriós, que vol passar-se de transcendental? Oh llavors! que deixi tòxics de quiosc, que es deixi d'imitar als «formidables escriptors contemporanis» en que la vacuïtat, la decadència mental i la manca d'originalitat es volen disffressar amb l'extravagància de la forma...

I que vagi pacientment a beure a tot raig—Balmes, Quadrado, Milà i Fontanals, Menéndez i Pelayo, Torras i Bages i tants d'altres—a les fonts immortals del pensament...—DOLORS SADURNÍ.

POEMES DE TARDA - D'En Miquel de Palol.

Feia molt temps que esperavem aquest llibre, que'l seu autor ens havia promès. L'esperavem amb dalera, amb il·lusió, perquè les poesies d'En Palol tenen per a nosaltres un doble encís: el de la fruïció que'ns produeix la exquisida musicalitat i pomposa imatgeria dels seus versos, i el d'afermar-nos en el nostre criteri de que totes les tentatives realitzades per a incorporar a la nostra lírica formes noves o enmatllades a poetes estrangers, no són més que passatgeres manifestacions d'inquietuds estèrils. La poesia ha d'ésser simplicitat, claretat cristal·lina que traspuï radiant de la forma plasmada en les normes i lleis clàssiques que són déus inestroncables de bellesa. Serà el millor poeta aquell qui respectant tots els cànons dels preceptistes, emprant l'artifici del metre i de la rima, amari les seves composicions de major emotivitat i claretat. En Palol, és un d'aquests. Se li ha de dir romàntic? Se l'ha de

denominar clàssic? Es que la personalitat literària d'En Palol pot classificar-se fàcilment...? L'Alexandre Plana que va pretendre encasellar als poetes catalans, no va saber dir d'En Palol sinó que tenia una visió romàntica del món clàssic; i és que romanticisme i classicisme es fonen, en els versos del poeta gironí, en una esplèndida manifestació de bellesa. Les poesies d'En Palol tenen la guspira d'eternitat que porta tota obra perfecta i definitiva i per çò es temps perdut el que s'esmerci en volguer-lo afiliar a una escola o capelleta determinada.

Lo que realment caracteritza la personalitat literària d'En Palol, és la seva tendència a evocar episodis, paisatges i figures d'altres temps; per çò quasi tots els *poemes de tarda* tenen vestlums de pagania, sentor d'èpoques remotes i de poètiques mitologies. Ningú millor que ell amb els seus següents *Sonets*, pot donar idea de la seva psicologia.

LA MEVA VIDA

I

La meva vida, amic, és la follia brandant els cascavells de l'alegria amb la nota més dura i més estranya: és llençar a l'espai en ple migdia, bombolles de savó, fent-me de canya la siringa de Pan. Es la poesia de compondre, amb raims, una harmonia, sent el pautat, la tela d'una aranya. Es recitar una tragèdia antiga, per sentir com la por fa tremolosa la blanca mà d'una petita amiga; és crear en la Selva lluminosa, l'escola del gaudir i del sofrir, per deixebles que mai sabran llegir...

II

Es enyorar l'alta Bellesa grega que resta sols com un perfum, pel món; —Tombes de Sol al fris de Parthenon, ànsia de llum, que a un Univers encega.— I és conèixer Maria, viva encara, que és Friné i és Cleopatra; i és Maria: i és temer a la Mort, que pot borrar tan gran Bellesa i joventut, un dia. I és desitjar, també, la ciència ignota d'un Faust, mig boc, mig home, no creat, que posseint-la i desitjant-la tota, com jo l'he posseït i desitjat, senti l'ànsia de dar-li, gota a gota, l'aigua verda de l'immortalitat.

Fidel a n'aquesta bellíssima manera de sentir i veure la Vida, En Palol ha compost els 50 *Sonets* que dividits i acoblats sots els títols de *Coralines*, *A tot amor* i *Llibre d'hores*; formen el volum que'ns ocupa i que ha editat pulcrament «Publicacions Empordà», de Barcelona.—CLAUDI MUNTANYA.